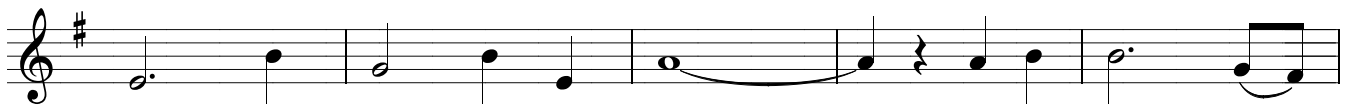

Ông lái đò.

Hiếu Nghĩa

Một dĩ vãng từ ngàn xưa chiều rọi Mỗi chiều

về sống lại giữa hồn ông Ông chỉ muốn cuộc

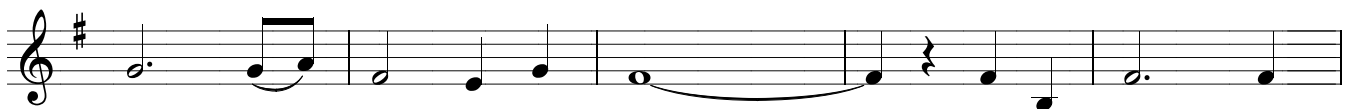
đời xưa đen tối Xóa nhòa đi trong cùg tận đáy

lòng Mỗi ngày nào trên bến sông vắng lặng

Đời buồn tênh như lỡ một cung đàn Thuyền đò

ông mang nặng sầu cô quanh Lặng lẽ đưa bao

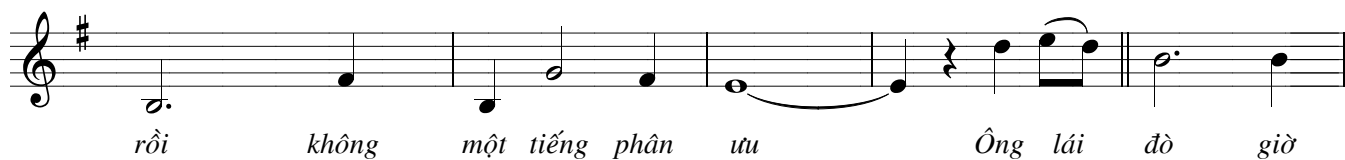
khách lạ sang sông Khách qua đò ngày xưa hờ hững

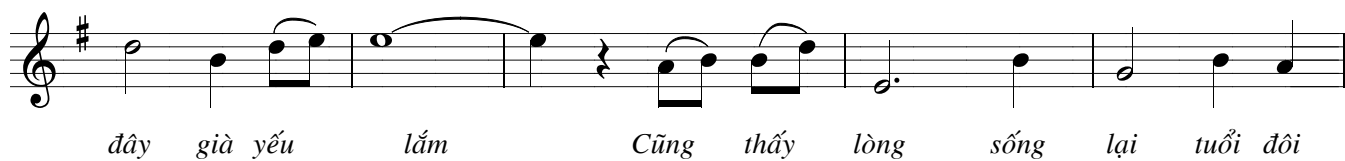
quá Trả công ông để lại một vài xu

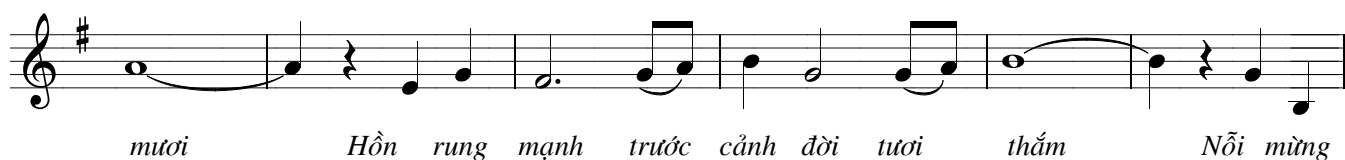
Họ với ông hai cảnh đời xa lạ Sang sông

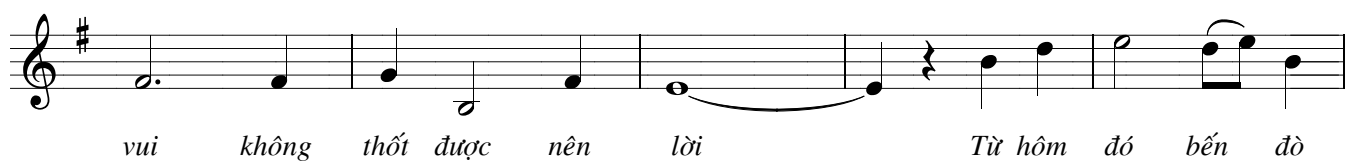
rồi không một tiếng phân ưu Ông lái đò giờ

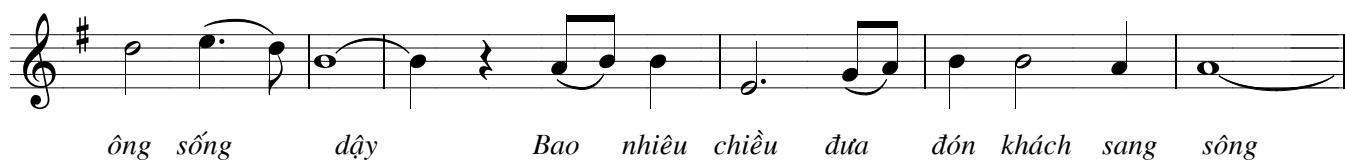
đây già yếu lắm Cũng thấy lòng sống lại tuổi đôi

mười Hồn rung mạnh trước cảnh đời tươi thắm Nỗi mừng

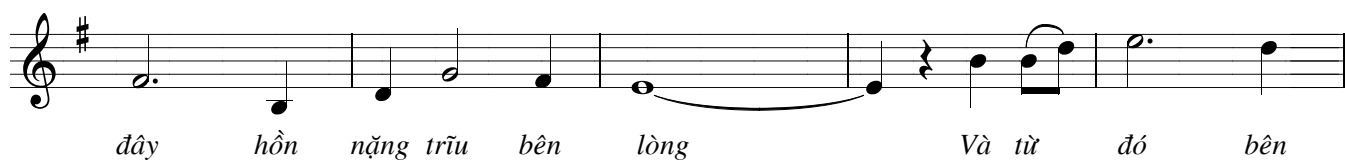
vui không thốt được nên lời Từ hôm đó bến đò

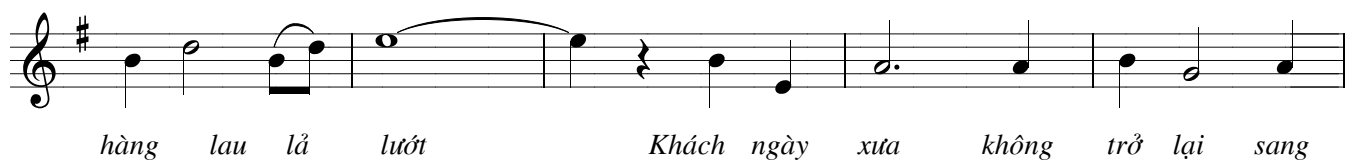
ông sống đây Bao nhiêu chiều đưa đón khách sang sông

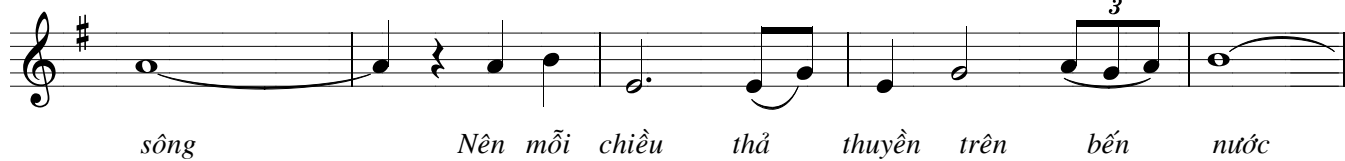
Những người khách không giống ngày xưa ấy Họ về

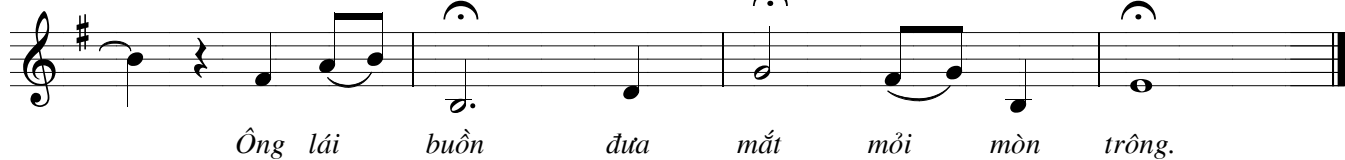
đây hồn nặng trĩu bên lòng Và từ đó bên

hàng lau lả lướt Khách ngày xưa không trở lại sang

sông Nên mỗi chiều thả thuyền trên bến nước

Ông lái buồn đưa mắt mỗi mòn trông.